

mere udsatte for at blive sagsøgte, end de ellers vilde være, naar det overlades til den høieste Justitsautoritet her i Landet at decretere Action; har Udvalget dog ikke kunde lade sig overbevise om Rigtigheden af denne Paastand. Det kan vel være, at der kan blive anlagt Sager, som ellers ikke vilde blive anlagte, men det er dog Domstolene, der have at afgjøre, hvor vidt den Paagældende er ansvarlig eller ikke. Udvalget troer derfor, at der intet Farligt kan være ved at forandre denne Bestemmelse derhen, at det bliver den almindelige Anklagemyndighed, som har at decretere Action. Men ogsaa med Hensyn til selve Justitsministeren maa man antage, at denne Forandring er uhenftgsmæssig. Det vilde nemlig ofte være Tilfældet, at Justitsministeriet kom i en ubehagelig Forlegenhed ved at skulle afgjøre slige Sager, og det er vistnok ikke urigtigt, naar det antages, at netop den Omstændighed, at det er Justitsministeriet, der skal decretere Action i Justitsfager, sætter ham i Hæve Stilling til Undersaatterne, og nedsetter den Anseelse, som Justitsministeriet ellers vilde have. For saavidt det dernæst i § 6 er foreslaaet, at Justitsministeriet, naar det beordrer Sag anlagt, tillige kan beordre, at Skriftets videre Udbredelse skal standses, da har Udvalget formeent, at denne Bestemmelse heller ikke burde bibeholdes, idet nemlig, naar et Skrifts Standsning fulgte umiddelbart paa at Bogen forlod Trykkeriet, dette da let fik Charakteren af en forebyggende Forholdsregel, som Grundloven jo siger ikke maa indføres. Hertil kommer, at Udvalget har formeent, at de øvrige Bestemmelser, som § 7 indeholder, ere saadanne, som den almindelige Dyrighed af sig selv maa kunne tage, saaledes som det ogsaa i Motiverne er udtalt; den undersøgende Dommer maa jo, naar han finder et Skrift strafværdigt og skadeligt, kunne tage Bestemmelse om, hvorvidt det skal standses, og paa hvad Maade dette da skal finde Sted. Udvalget har derfor ikke troet, at der behøvede at tages nogen særlig Bestemmelse derom, og har derfor foreslaaet, at Sen maatte gaae ud. — § 7 indeholder den Bestemmelse, at hvad der i Loven er bestemt, om trykte Skrifter tillige gjælder om alle ved mechaniske Midler i et større Antal Exemplarer frembragte Gjenlivel-

ser af et Skrift. Mod denne Paasus, har Udvalget ikke fundet Noget at erindre; derimod har man ved den næste troet, at Ordet „Malerier“, der paa ingen Maade kan sættes i Klasse med Kobberstik, Træsnit, Lithographier eller andre billedlige Fremstillinger, kunde gaae ud, medens man vel har troet, at det kunde være hensigtsmæssigt i denne Paragraph at have en Bestemmelse om, hvorledes der skal forholdes med Kobberstikker, Træsnit, Lithographier og andre saadanne billedlige Fremstillinger, der ved mechaniske Midler kunne frembringes i større Mængde. Man har dernæst troet, at de Udtryk: „indeholde fornærmelige eller usædelige Antydninger“ rettest kunde forandres til „være ærefrænkende eller usædelige“. — Det er disse Bemærkninger, jeg havde at gjøre.

Borgen: Jeg har ved første Behandling af denne Sag tilladt mig at fremsføre nogle Bemærkninger, ifølge hvilke jeg efter mit Skøn ikke kan ansee den foreliggende Lov for saaa hensigtsmæssig, som jeg fandt det ønskeligt, at den burde være. Jeg har i den Anledning tilladt mig at fremsætte de Ændringsforslag, som jeg fandt hensigtsmæssige, og jeg erkjender med Tak, at det ærede Udvalg er gaaet ind paa flere af de af mig fremsatte Forslag. Hensigten med de Forandringer, jeg saaledes har foreslaaet, har været, efter ringe Øyne at bidrage, hvad jeg formaade, til at Loven kunde fremkomme i den ønskeligste Form; at navnlig Forfatterne saalidet som muligt, eller rettere sagt, aldeles ikke kunde fortrædiges, naar de holdt sig indenfor Lovens Grændser; at Grændsen for hvad der var tilladeligt blev afstikken saa bestemt og tydeligt, at Enhver, som vilde, kunde see den, og at passende Straffe bleve fastsatte for Overtrædelser. Jeg lægger særdeles megen Vægt paa, hvad jeg først har udtalt, at Forfatteren og Andre, som staae i Forbindelse med ham eller bidrage til, at et literært Arbejde seer Dagens Lys, ikke fortrædiges. Den Dyrkning og ydre Tilskyndelse, som kan være for et Mand til at betrede Fædreland ikkun ringe; den Ære og Ære, som er en saa mægtig Driveffeder til de menneskelige Handlinger, er kun ringe